

3.7.1999

הסולחה היא חובה חברתית למשפחה ואינה קשורה לשלטונות החוק. כחלק מהפיצויים היה עלינו להביא את הקפה, הסוכר, האורז והכבשים ואנשי הכפר המארחים הם שהכינו והגישו את הכבוד.

היום שנקבע לסולחה הפך למפגש יהודי ערבי ולמפגן של רצון לקיום בשלום. באו כל המי ומי מהישוב היהודי וכל נכבדי הסביבה הערבית נהרו אל תל אל סאפי. על הגרון שלרגלי הכפר נאסף הקהל מעגלים מעגלים, קנקני הקפה עברו מיד ליד. משטרת בית ג'וברין הפגינה נוכחות כדי לשוות לארוע אופי רשמי.

לא רצינו להביא לארוע את ראובקה ועל כן הוחלט, שאני איצג את הקבוצה, כזה שירה מצאתי את עצמי במצב די מביך. סמל המשטרה הערבי כרז על צאוורי כפיה אדומה וקשר בה שבעה קשרים וכך מובל כשה לטבח הובילוני אל בנו של הנרצח גואל דמו הקרוב ביותר. הסמל מסר בידו את קצה הכפיה ואמר "הנה רוצח אביך לפניך עשה בו כרצונך הרוג אותו או סלח לו בשם האלוהים". הילד כבן 15 בסך הכל הביט בי נבוך ואמר לסמל: "אבל זה לא הרוצח, אני מכיר אותו זה חאוזיה דאוד" הסמל לא איבד את עשתונותיו נזף בו ואמר "אתה ילד שתוק ועשה כפי שלימדוך".

סכום הכופר בדרך כלל גבוה מאד ולא ניתן לשלמו. הנוהג הוא שמנהלים משא ומתן וכל פעם מוותרים ומורידים מהסכום לכבוד מכובד אחר. הוכרז על סכום כופר הנפש והחלו להוריד לכבוד המכובדים עד אשר הגיעו לסכום שהוטכם עליו מראש אשר שולם ע"י הסוכנות היהודית.

הנער התיר את הקשרים אחד אחד, התנשקנו כאחים, ישבנו לאכול מאותה הקערה. לאחר שהנער סלח לי נערכה הקירה נשחטו הכבשים הוכן האורז וכל הצבור היטיב את ליבו. אליהו ששון שהיה ראש המחלקה הערבית בסוכנות נשא נאום חוצב להבות בשפה ערבית רהוטה על קדושת השכנות הטובה.

כך נסתיימה תקרית שלעולם לא היתה צריכה לקרות, אבל קיום הסולחה והעובדה שקבלנו על עצמנו את מנהגי המקום של כופר נפש הוציאה לנו מוניטין ותרמה להקלטותנו בסביבה וגם השפיעה לטובה על ארועים שונים בעתיד.

פה יאלד אצמוס

יורה e

